Autor: Ed West

„Pokud přijedeš do Maďarska, musíš ctít naši kulturu!"

Není žádným tajemstvím, že naše vztahy s Ruskem jsou nejchladnější od roku 1991, kdy Boris Jelcin během jednoho ze svých alkoholických oken skoncoval s komunismem. Stále jasněji se však objevují známky vypuknutí nové ideologické studené války – a já si nejsem jistý, jestli ji vyhrajeme.

Německý postoj k odlišným názorům během několika posledních měsíců leccos napověděl. Nedávno přední eurokrat – podivným marxistickým jazykem, který tito lidé tolik milují – pokáral Maďary za odmítnutí „nevyhnutelnosti rozmanitosti." Další obvinil malou středoevropskou zemi z toho, že „stojí na špatné straně směřování dějin." Angela Merkelová pak přirovnala ty, kteří drží lidi mimo ke komunistům, kteří kdysi drželi vlastní lidi uvnitř.

Německo nechce dotlačit středoevropské státy k přijímání uprchlíků jen z praktických nebo humanitárních důvodů; Západ dnes definuje sám sebe prostřednictvím multikulturní ideologie. Být Evropanem znamená pokládat hranice za relikt minulosti a „rozmanitost za nevyhnutelnou."

V kontrastu se Západem se Rusko stále silněji kloní k staromódnímu pojetí státnosti, zatímco jeho zahraniční politika vychází z vestfálského konceptu suverenity (i když v praxi jej ne vždy dokonale uplatňují, zejména ve svém sousedství). Minulý měsíc se v Rusku konala „konference o suverenitě", kde různé separatistické skupiny – některé od pohledu úplně fantazistní – dostaly možnost promluvit o svých budoucích plánech.

Dnešní zlomová linie mezi Východem a Západem tedy tentokrát nevede mezi kapitalismem a komunismem, dokonce ani mezi demokracií a autoritářstvím, ale mezi multikulturalismem a suverenitou.

Podobně jako vedly USA liberální demokracie do boje proti komunismu, nadšeně se šikují i pod prapory idealistického multikulturalismu. Amerika se označuje za „občanský národ" (*propositional nation*, pozn. DP) a příslušnost k němu nevyžaduje jakoukoliv tradiční příslušnost k zemi. Navzdory obecnému přesvědčení o opaku jde o poměrně novou myšlenku: fráze „národ přistěhovalců" přešla do obecného užívání až během Kennedyho prezidenství.

Napříč západní Evropou dnes establishment přijímá multikulturalismus jako státní občanské náboženství a Merkelová nechala zřídit zvláštní policejní oddělení na stíhání lidí, kteří si na

Facebooku dovolit zveřejnit nelichotivé komentáře o migrantech a prohlášení „Britské hodnoty“ úřadující britské vlády definuje „britství“ nikoliv dějinně, ale jako soubor politických postojů.

Tak samozřejmě vymezoval příslušnost ke svému společenství Sovětský svaz a ironicky je to Západ, kdo dnes tuto utopickou víru – že lidstvo má protentokrát sdílet nikoliv statky, ale státy – přijal. Napadlo mě, jestli to někdy kancléřce Merkelové vytane na mysli, když poučuje malé středoevropské státy.

Kdo v této nové studené válce zvítězí? Západ má obří náskok, ale multikulturní státy nepochybně trpí větší mírou zranitelnosti než ty s tradičnějším pojetím státnosti. Během 50 let od přijetí Imigračního zákona Amerika vnitřně zeslábla, míra vzájemné důvěry ve společnosti prudce poklesla – neklamná známka ztráty společenského kapitálu – a politický život se stal mnohem polarizovanějším a jedovatějším. Amerika roku 2015 by si v konfrontaci se silným globálním protivníkem vedla podstatně hůře než America roku 1965 či 1941, což považuji za přímý důsledek myšlenky *občanského národa*.

A jak ukázaly poslední měsíce, kult rozmanitosti neposílil ani Evropu. Středoevropské státy při pohledu na Londýn, Paříž a Malmö multikulturalismus kdovíjak neláká. I výrazná menšina – pokud ne dokonce většina – západní Evropy ještě dnes vyznává tradičnější pojetí státnosti, definované nikoliv hodnotami, ale paradoxně liberálnější definicí historie a hranic.

To staví západní konzervativce do obtížné pozice – nejen že se rozcházejí s převládajícím míněním „slušné společnosti,“ hrozí jim také obvinění ze spojenectví s politickým protivníkem.

Putinův režim se s ničím a nikým příliš nepáře a jeho odpůrci se rádi zabíjejí za podezřelých okolností. Jeho nacionalismus (nemluvě pak o názorech na homosexualitu) není pěkný na pohled. Ruský konzervatismus postrádá západní politické instituce, nechybí mu však vztah k tradici, křesťanství, suverenitě a myšlence na budoucí generace – zběžnému pozorovateli se tak jeví burkeovskému konzervatismu bližší než západní politická scéna. To pro konzervativce nejspíš nejsou moc dobré zprávy. Když se nám konec konců Rusko tak líbí, proč se tam neodstěhujeme?

Úvaha Eda Westa The new East-West divide: multiculturalism vs sovereignty vyšla na stránkách The Spectator.